

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire. The man is wearing a dark suit and a white shirt, and the woman is wearing a gold sequined dress. They are standing close together, looking at each other. The background is a bright, outdoor setting with a blue sky and some greenery.

Michelle Smartová
Bouřlivé
manželství

MICHELLE SMARTOVÁ

BOUŘLIVÉ
MANŽELSTVÍ

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

už několikrát jsem se zmínil, že mám rád příběhy „na pokračování“. A zvláštní postavení mezi řadami podobného typu mají takové, kdy každý „díl“ napsala jiná autorka. Jak se asi mezi sebou domlouvají? A zrovna tento měsíc máme příležitost si jednu takovou knihu přečíst.

Možná si vzpomenete na březem a na povídku Caitlin Crewsové Princova ostudná aféra. Hlavním hrdinou byl Řek Zeus, který si svého času se třemi svými kamarády z různých zemí slíbil, že se nikdy ani jeden z nich neožení z lásky... protože zkrátka na lásku žádný z nich nevěří (jako zkušená čtenářka víte, jak takové nesmyslné závazky končí, že?). Tento měsíc se dozvíte více o Zeusově příteli, blízkovýchodním princovi Jagovi, jemuž se osudem v příběhu nazvaném Poušť jeho srdce stane krásná americká automechanička. Autorkou příběhu je Marcella Bellová a je to vůbec první kniha, kterou si od ní v češtině můžete přečíst.

V listopadu bude v knize od Vám dobře známé Maisy Yatesové pojmenované Začalo to pomstou hlavním hrdinou Vincenzo, italský kumpán naší povedené čtveřice, a v prosinci bude vše dovršeno knihou Jackie Ashendenové o dalším princovi, Rafaelovi, v příběhu, který na své české jméno teprve čeká.

Snad Vás setkání s pošetilými muži a jejich osudovými láskami potěší!

S láskou

Váš Harlequin

Michelle Smartová

**BOUŘLIVÉ
MANŽELSTVÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Claiming His Baby at the Altar

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Michelle Smart
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9256-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9257-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9258-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Blýskání fotoaparátů bylo oslňující.

Flora Hillierová upírala oči před sebe a ignorovala otázky, které po ní přetlačující se novináři nepřestávali pokřikovat. O tvář se jí otřel nějaký mikrofon. Další se jí zabodl ze strany do krku. Ale ona byla rozhodnutá neudělat těm supům radost tím, že by nějak reagovala.

Čekal ji asi tucet schodů, než se dostane do té staletí staré budovy. Byly široké, ale dost vysoké a ona se modlila, aby nezakopla.

Nahoře na schodech se před ní otevřely dvojitě dveře, soudní strážný ji vzal za loket a odvedl ji dovnitř.

Tichý šumot uvnitř budovy soudu byl vítaným kontrastem k tomu křiku venku. Flora si sundala sluneční brýle a promnula si bolavá bedra. Ta bolest byla dnes dost silná na to, aby ji ráno probudila.

Nadechla se, aby nabrala do plic vzduch a odvahu, a položila kabelku na táč, aby ji mohli projet detektorem, a sama prošla bezpečnostním rámem. V duchu si říkala, jestli je tato úroveň ochrany v soudní budově v Monte Cleure běžná nebo jestli ji nainstalovali speciálně kvůli Ramosovi. Dokázala si představit, že existuje spousta lidí, kteří by si to s tím španělským mizerou rádi vyřídili. Ona by byla první.

Je někde tady v budově. Brzy, velmi brzy ho znovu uvidí. A co je důležitější, on uvidí ji.

Došla do oválné recepcie a odevzdala tam pas.

Paní, která ho kontrolovala, zvedla obočí, než zadala její údaje do počítače. „Podívejte se do kamery,“ vyzvala Floru anglicky a ukázala nahoru.

Flora zvedla pohled k zařízení na stropě. O ani ne minutu později dostala visačku se svým jménem a fotkou.

„Běžte do místnosti číslo čtyři,“ pokynula jí paní za přepážkou.

„Děkuji.“

Flora si pověsila visačku na krk a zamířila dál širokou chodbou.

Justin už tam byl, choulil se u oválného stolu a vedle něj sedělo pár lidí z jeho malého týmu právníků. Přivítal ji vyčerpaným úsměvem.

Flora mu soucitně mávla a pak se vděčně zhroutila na židli, kterou jí pohotově odsunul jeden z právníků. Znovu si promnula bolavá záda.

Dnes začínal soud, který měl podle očekávání trvat dva týdny. Když bude shledán vinným, mohl Justin očekávat, že stráví dvě desetiletí za mřížemi.

V Monte Cleure bylo možné požádat o podmíněčné propuštění za dobré chování jen v opravdu výjimečných případech. A bylo směšné, že se zdálo, že to platí jen pro velmi bohaté. Což už Justin rozhodně nebyl. Ramos se o to postaral. Ramos se postaral také o to, aby důkazy proti Justinovi byly naprosto neprůstředné. To Ramos si vybral právě Monte Cleure jako zemi, v níž proti Justinovi vznesl obvinění.

Floru ničilo, že ta obvinění byla bohužel pravdivá, Justin skutečně udělal to, za co dnes bude souzen. Krádež milionu eur. A k tomu zpronevěra, aby toho nebylo málo.

V které místnosti je teď asi Ramos? V té vedlejší? Nebo někde dál? Nepochybně je také obklopený svými právníky. Jeden stůl jim ovšem asi nestačí. Jeho tým měl proti tomu Justinovu velkou přesilu. A Flora pochybovala, že je tam tak zvadlá, rezignovaná atmosféra jako tady. Spíš to tam bzučí očekáváním.

Očekáváním, že Justina Hilliera nakonec nejen odsoudí, ale rovnou zničí.

Kdyby Floře zbývaly ještě nějaké slzy, plakala by nad svým bratrem, ale za poslední rok všechny vyplakala. Už ze sebe žádné nevymáčkne. Vyschly.

Ozvalo se zaklepání na dveře a dovnitř vstoupil soudní úředník.

Bylo načase jít.

Flora se zvedla na unavené nohy a chvíli se jen mlčky dívala bratrův propadlý obličej. Potom mu narovnala kravatu, i když už tak byla dokonale narovnaná, ometla mu imaginární smítko z klopy saka a políbila ho na tvář.

„Miluju tě,“ šeptla muži, který pro ni byl víc tátou, než kdy byl jejich biologický otec.

Justin se smutně usmál. „Já tebe taky.“

Nebylo co říct víc.

Z tichého šumu, do něhož Flora před tím vešla se nyní stal hukot, chodba byla plná lidí. Nestávalo se moc často, že by soud v Monte Cleure řešil takový zločin. Knížectví bylo zvyklé na novináře, pronásledující místní vládnoucí rodinu a boháče, kteří žili v této nádherné, sluncem zalité zemi, a když Floru vedli do přední části galerie pro veřejnost vzadu v soudní místnosti, oddělení pro tisk už bylo plné novinářů, kteří dychtivě natahovali hlavy jako surikaty kamkoli, kde se něco dělo.

Nemuseli čekat dlouho.

Do soudní místnosti vešel tým obžaloby. Uprostřed rázně kráčela vysoká postava – Alejandro Ramos, pohledný a dokonalý v tom obleku v námořnické modré, s kravatou stejné barvy na šedé košili. Dnes byl hladce oholený a husté tmavé vlasy měl ostříhané nakrátko.

To poslední, co Flora očekávala, bylo, že jí srdce při pohledu na něj skočí až do krku.

Položila si třesoucí se ruce na břicho a zhluboka se nadechla. Řekla si, že to je nejspíš proto, že když se viděli naposledy, vášnivě ji políbil na rozloučenou.

BOUŘLIVÉ MANŽELSTVÍ

O hodně lepší bylo bodnutí nenávisti, když se usadil na lavici obžaloby mezi právníky. Jako by byl jedním z nich. V Anglii by nebyl nic víc než pouhý svědek.

Podívej se na mě, vyzvala ho v duchu.

Uhlazený muž vedle něj mu něco pošeptal do ucha. Ramos naklonil hlavu, aby lépe slyšel, a pak s veselým úšklebkem přikývl.

Jak se může usmívat, když se chystá odsoudit svého nejlepšího přítele k desítkám let ve vězení?

Podívej se na mě.

Do soudní síně vešel smířčí soudce a všichni povstali.

Soudce se posadil a pokynul přítomným, aby ho následovali.

Flora zůstala stát s očima upřenýma na Ramose.

Podívej se na mě, ty parchante.

A Ramos, jako by vycítil její pohled, otočil hlavu ke galerii. K ní.

Flora si ráno pečlivě vybírala, co si dnes vezme na sebe, a nakonec se rozhodla pro jednoduché smetanové šaty s krátkým rukávem a dlouhou řadou knoflíčků, které jí obepínaly tělo. Nechtěla, aby cokoli odvádělo pozornost od jejího velikého těhotenského břicha.

Ramosovy oči se na vteřinku setkaly s jejíma a pak se znovu odvrátil, jako by ji ani neviděl.

Flora pocítila prudký nával touhy, nečekaný a děsivý, ale odhodlaně polkla a zůstala stát.

Uplynula sotva chvílička, když si všimla, jak jeho záda ztuhla.

Pomalou se k ní znovu otočil.

Flora stiskla zuby ve snaze nedat na sobě znát ani stopu pocitů a oběma ukazováčky si ukázala na břicho.

Kdyby se díval zblízka, mohl by si všimnout malé vybouleniny, jak se jejich dítě v jejím břiše právě převálilo.

Kdyby celá ta situace nebyla tak zoufalá, první hodina soudního jednání by Floru bývala i pobavila.

Hlavní žalobce vstal a pronesl úvodní řeč, z níž nerozuměla ani jedinému slovu, protože byla celá ve francouzštině. Ramos by určitě rozuměl, ale Flora by se vsadila, že mu do hlavy nepronikla ani věta.

Ten dokonale sebevědomý, arogantní chlap, který předtím vešel do místnosti, vypadal, že je v šoku. Chudinka. Srdce jí pro něj krvácí. Vážně.

Teprve když se žalobce posadil, objevil se na Ramosově tváři nějaký jiný výraz a on něco pošeptal do ucha muži vedle sebe, který to tichou poštou poslal až na konec řady. Když se to dostalo až k hlavnímu žalobci, který zase vstal a odspěchal k Ramosovi. Ti dva si něco chvíli horečnatě šeptali. Nakonec Ramos něco naškrábal na kousek papíru, který poslal soudci. Ten si to přečetl, zvedl se a odkráčel zpět do své místnosti vzadu.

Místnost se rozezněla šumotem všudypřítomného tichého hovoru, který byl dost silný na to, aby ho Flora cítila na kůži. Vzrušení v oddělení pro novináře a mnoho pohledů namířených jejím směrem ji ujistilo, že její výstup neproběhl bez povšimnutí. Nešlo to jinak. Všechno ostatní už vyzkoušela.

Nepřidala se k hromadnému odchodu ze síně, zůstala sedět a zavřela oči. Svaly v obličeji ji bolely, jak se snažila zachovat nehybný výraz a teď když je uvolnila, vzedmuly se v ní dlouho potlačované emoce a hrozily, že ji zahltní.

Pohládila břicho a snažila se soustředit na dýchání. Něco se musí stát a ona potřebuje být klidná, aby se s tím dokázala vyrovnat.

Rozhodne se Ramos její očividné těhotenství ignorovat, stejně jako těch uplynulých osm měsíců ignoroval ji? Ignoroval vlastně nebylo správné slovo. On ji úplně vymazal ze svého života. Svedl ji, dal jí pusku na rozloučenou a pak ji dokonale odstříhl.

Nebo si myslí, že je to jen nějaký vtíp? Nebo že je otcem někdo jiný?

Vlastně jí to bylo jedno. Jestli ji bude ignorovat nebo odmítne otcovství, tak ať. Ona je na to vnitřně připravená. Čeká ji soud a potřebuje zůstat silná kvůli Justinovi.

Udělala, co je její povinností a ujistila se, že táta jejího děťátka ví, že jejich dítě existuje. Zbytek už je na něm. Pro Floru by bylo nejlepší, kdyby Ramos uznal otcovství a nabídl jí podporu – opravdu se s ním kvůli tomu nechtěla soudit – a občas za dítětem zašel. Určitě nebude chtít být tátou na plný úvazek, to bylo jasné. On se svým životním stylem určitě ne, ten by dítě dost narušilo.

„*Mademoiselle?*“

Flora otevřela oči.

Skláněl se k ní nějaký úředník.

Slabě se usmála a zvedla se na nohy. Dokud nemusela pokládat jednu nohu před druhou, aby někam došla, ani si neuvědomila, jak je vyčerpaná. Ta tichá konfrontace s Ramosem ji stála spoustu sil. Nejspíš to bylo proto, že na to čekala tak dlouho a celou tu dobu na to nepřestávala myslet. Bolest v zádech ještě zesílila.

Když vyšli z galerie, chystala se zamířit za bratrem, ale úředník se dotkl její paže a ukázal na opačnou stranu.

„*Mademoiselle? Pojdte.*“

Flora, jejíž zenový klid byl okamžitě ten tam, zaváhala, ale pak se podvolila.

No dobrá, takže to vypadá, že ji Ramos nakonec ignorovat nebude.

Úředník jí otevřel dveře. Byla to jakási čekárna s automatem na kávu a pohodlnými pohovkami a ačkoli očekávala, že tam Ramos bude, pohled na něj jí přesto vyrazil dech.

Seděl v křesle nahnutý dopředu, prsty spojené.

Jeho temné oči pronikly do jejích.

Flora si tento okamžik představovala už tak dlouho. Plánovala, jak se bude chovat a co mu řekne. Jak bude

nenucená. Bude mluvit jen o praktických záležitostech kolem jejich dítěte. Neudělá ani neřekne nic, co by mu naznačilo, že k němu cítí něco jiného než pohrdání.

Skutečnost byla ovšem úplně jiná. Útočilo na ni tolik pocitů, až se jí zvedal žaludek. Nenávist. Vztek. Zoufalství. Touha. Ten poslední byl jednoznačně nejhorší.

Jak po něm může toužit po tom, jak se k ní choval?

Jak vůbec mohla tehdy podlehnout jeho kouzlu?

Flora Ramose znala od svých jedenácti, když bylo jejímu bratrovi a Ramosovi osmnáct. Mladý Španěl se u nich doma tenkrát objevoval pravidelně. Dokonce s nimi párkrát strávil i Vánoce.

Nejlepší kamarád jejího bratra, fešák v dokonale padnoucím oblečení, obličej zářící klasickou krásou, kvůli němuž se kolem něj neustále točily holky... a on to dobře věděl. Flora byla rozhodnutá nestat se jednou z nich. Z toho, jak se Ramos a její bratr chovali k ženám, se jí zvedal žaludek. Jako by holky byly laskominy, které si užijí a odhodí je hned, jak hrozí, že se zkazí.

Flory se Ramos zbavil ještě rychleji než těch ostatních.

Povolil sevření zubů dost na to, aby řekl: „Měla by ses posadit.“

Zná ho třináct let. Přesto až té noci, kterou spolu strávili, si všimla, jakou v sobě má jeho sametový hlas se sotva znatelným přízvukem hloubku.

Nyní jako by ji hladil, a to zburcovalo její síly, aby nějak zakryla, jak na ni působí. Zasmála se. „To je první, co mi řekneš? *Měla by ses posadit?*“

„Vypadáš, jako bys měla každou chvíli zkolabovat.“

Ó, tak on myslí na její blaho. Jak velkorysé.

Flora se opatrně složila na koženou pohovku pro dva a v duchu si přála, aby jí její současná velikost nebránila se pohybovat s větší grácií. S jeho elegancí se teď nemůže vůbec měřit. To byl další rozdíl mezi nimi, a to v jeho prospěch.

Až do dneška si docela užívala, že je na ní její těhotenství vidět. Lidé se na ni usmívali, když viděli její kulaté břicho, a to ji těšilo. Na pozdním stádiu těhotenství bylo něco magického a lidi to přitahovalo a jí se líbilo, že se díky tomu necítí tak osamělá ve světě, kde její maminka byla po smrti, na tátu se nedalo spolehnout a její milovaný bratr byl ve vazbě.

Teď ovšem tu magii necítila, jen tíhu v hrudi, že její vlastní dítě bude také mít tátu, jakého si rozhodně nezaslouží.

Ramosovy plné, pevné rty se tiskly k sobě, když nekompromisně přejížděl pohledem každý centimetr jejího těla. Opravdu má nádherné oči, tak tmavé, že se zdají černé, a tak hluboké, že by se v nich žena mohla klidně ztratit.

Flora se pohledu do těch očí vyhýbala celé roky a teď ji bodlo u srdce, když si vzpomněla na tu noc, kdy se na ni zahleděly s intenzitou a pak změkly něčím, co bylo snad víc než pouhá vášeň, něčím, co vyplnilo tu díru v její hrudi a přitáhlo ji to do těch magických hlubin.

„Kdy se to má narodit?“ zeptal se.

Flora zamrkala, aby zahlala ty nevídané vzpomínky a přiměla hlas, aby se nechvěl. „Za tři týdny.“

Ramos vydechl a naklonil hlavu ke straně. „A předpokládám, že si to představení v té síni mám vyložit tak, že to dítě je moje...“

„Ano.“

Kdyby se zeptal, jak ví, že je jeho, hodila by po něm kabelku.

„A také předpokládám, že ten výstup měl přitáhnout pozornost celého světa.“

Floře spadla brada. To je neuvěřitelné, pomyslela si, zavrtěla hlavou a zasmála se. „Vážně?“

Ramos stiskl zuby. „Co jiného si mám myslet? Vzkaz na kousku papíru, doručený mým právníkům by udělal stejnou službu.“

„To bych udělala, kdybych si bývala myslela, že si ho přečteš.“ Kéž by mohla snadno sedět napřímená a dát si nohu přes nohu... tak by si přála, aby ji viděl, ne takhle zhroucenou, s oteklýma nohama. Pokusila se opřít o lokty a trochu se narovnat. „Strávila jsem celé měsíce snahou ti to sdělit.“

Ramos skepticky pozvedl jedno obočí.

Flora se pokusila potlačit ten nával vzteku, který v ní jeho gesto vyvolalo. Byla rozhodnutá mluvit bez emocí, a tak se naklonila dopředu, co jí vzedmuté břicho dovolovalo a zpřímá se na něj podívala. „Zablokoval sis můj mail a telefon. Volala jsem do dvou tvých domů a mluvila s dvěma tvými hospodyněmi. Třikrát jsem mluvila s tvou osobní asistentkou. Napsala jsem ti čtyři dopisy. Čtyři. V každém jediném z nich – a zrovna tak ve všech zprávách – jsem ti napsala, že s tebou čekám dítě, ale teprve při dalším telefonátu do tvé kanceláře mi bylo řečeno, že jsi nakázal, aby veškerou komunikaci pocházející ode mne v jakékoli podobě ignorovali nebo zničili a že každý, kdo jen zašeptá mé jméno v tvé přítomnosti bude bez milosti propuštěn za hrubé porušení pracovní kázně. Dokonale jsi mě odstříhl, a proto jsem ti to musela ukázat na veřejnosti. Byla to jediná cesta, jak zajistit, že si toho všimneš.“

Ramos měl ruce stále ještě sepjaté před sebou, ale teď byly jejich klouby téměř bílé. Pohlednou tvář měl napjatou.

Flora cítila, jak se dítě v jejím bříse pohnulo. Milovala to a teď to pomohlo potlačit hněv, který v ní narůstal. Pohládila břicho a byla odměněna vyboulenou malou patičkou v dlani.

Nechtěla se rozčítit a ztratit nervy. Snažila se udržovat se v klidu kvůli dítěti, zatímco se její život rozpadal na kousky, a někdy se to zdálo nemožné, ale od chvíle, kdy se na jejím těhotenském testu objevila ta tenká růžová čárka, zalila ji vlna ochranné lásky k tomu malému tvorečkovi. Byla to přirozená láska, dost silná

na to, aby udusila hrůzu z budoucnosti, kdy bude to dítě vychovávat sama, bez matky, již milovala z celého srdce, a bez bratra, který – přes všechny své chyby – tu byl vždy pro ni, jako pevná skála, o niž se mohla vždy opřít. Flora našla vnitřní sílu, o které ani nevěděla, že ji má, a nedovolí Ramosovi, aby celou tu tvrdou práci poslal do háje, zvláště ne teď, chvilku před porodem.

Ale bylo to opravdu těžké. Být s ním po těch osmi měsících ve stejné místnosti v ní vyvolávalo vzpomínky, které se celou tu dobu zoufale snažila potlačit...

Vzpomínky na to, jak se probudila v jeho náruči, na spojení jejich rtů a pak i těl, než se Ramos probral dost na to, aby se natáhl pro ochranu... viděla to před sebou v živých barvách. Ta vášeň, již s ním zažila, ten pocit, že právě v jeho náruči je správné být.

Natáhla si přes rameno pásek od kabelky. Jestli ta bolest v zádech ještě zesílí, bude muset vstát. Nejradši by odsud utekla. Utekla od muže, který ji vzal do nebe a pak ji upustil do pekla.

„No, tak teď už o dítěti víš,“ pronesla a přemáhala při tom bolest, „tak si můžeme popovídat o tvém zapojení v budoucnu.“

Ramos se naklonil dopředu a do očí se mu vrátilo světlo. Pohyboval se jako by byl jednou z těch lidských soch, které viděla na Trafalgar Square. „Zapojení v budoucnu?“

„Jestli chceš být součástí života našeho dítěte...“ Flora si sevřela kořen nosu a v duchu si připomněla, že to nejspíš vůbec nechce. „To je jen na tobě, ale budu potřebovat alimenty. Čím dřív, tím líp.“

Ramosův obličej zalilo znechucení. „Takže o tom celá ta malá scénka byla. Jde ti o moje peníze.“

Flora zařala zuby a polkla vztek. „Jsi jeho otec. Máš právo to vědět, ale tvoje trvání na tom, že bude Justin souzený v zemi, kde jde každé provinění k soudu, bez ohledu na to, jestli obviněný přizná vinu, mě finančně úplně vyčerpalo.“

Viděla, jak Ramos stiskl zuby.

„*Někdo* mu musel pomoci.“ Bolest polevila natolik, že mohla narovnat záda. „Rozhodl ses soudit se s ním v zemi, v níž není možné získat advokáta *ex offio*, a zajistil jsi, aby mu zmrazili všechny účty. No, takže jsem jeho účty za advokáty zaplatila *já*. Musela jsem kvůli tomu zastavit svůj dům a vzít si půjčku na své podnikání a teď jsem bez peněz, takže ano, chci tvé peníze, tolik, na kolik mám podle práva nárok, abych nemusela vychovávat naše dítě v chudobě, a jestli si chceš myslet, že jsem zlatokopka, tak si posluž. Je mi úplně putna, co si o mně myslíš. Záleží mi jen na dvou lidech – na bratrovi a mém dítěti. Bratra už jsi zničil a já ti nedovolím, abys zničil i mé dítě a jestli se se mnou chceš soudit o peníze, tak fajn. Až budu mít příště kolem sebe zase hordu novinářů, promluvím si s nimi a poskytnu jim prohlášení – řeknu světu, jak mě otec mého nenarozeného dítěte svedl, když jsem za ním přišla žádat o milost pro svého bratra, a pak mě odkopl. A nezapomenu uvést tvé jméno, samozřejmě.“

Ramosova bronzová pleť s každým jejím slovem tmavla a tmavla a na jeho obličej se objevila celá spousta emocí. A pak se usmál.

Byl to ten nejkrutější úsměv, jaký kdy viděla. „A řekneš jim taky, jak jsi prodávala své tělo?“